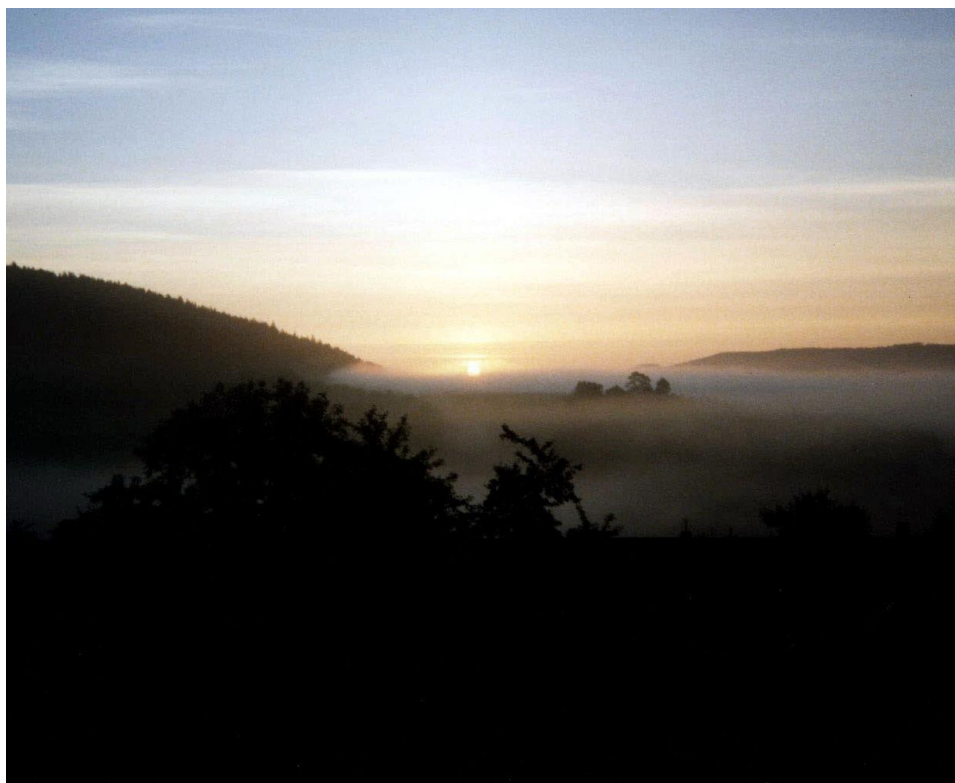


Mouzovský žurnál

bonus





Křečci ve Švýcarsku

3

Poslední družinová výprava Křečků

reportáž z roku 1997 nikdy v NŽ nevyšla, protože byla zpracována až o několik let později jako součást DVD



Výprava bez návratu

7

Výprava do Semtěše na chalupu Ozierancových

reportáž z roku 1998 nikdy v NŽ nevyšla, redakce usoudila, že nebude vhodné zveřejnit způsob přepravy dětí domů



A přece se lyžuje

9

Lyžařský zájezd do Rakouska

reportáž z prosince 2006 byla připravovaná pro 1. číslo 2007, které už nakonec nevyšlo

← Obrázek na titulní straně:

Východ slunce v Benešově nad Ploučnicí (21. 6. 1997)

Nouzovský Žurnál, bonus

foto: Jaruška, Káťa, Šed'a, archiv Průzkumník

internet: <http://www.pruzkumnik.cz>

e-mail: info@pruzkumnik.cz





Křečci ve Švýcarsku

Šéďa

České Švýcarsko 20. - 22. 6. 1997

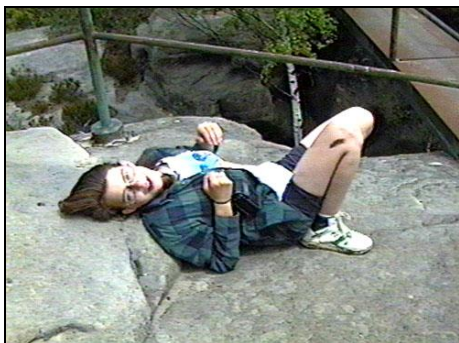
Družina Křečků tento rok v oddíle končí. Na poslední družinovou akci 20. - 22. června 1997 se tedy vydali na výpravu do Českého Švýcarska. Ještěrka bohužel nestihla v pátek dorazit včas na nádraží. Vlákům se toho dne moc nedařilo. Na trati Praha - Kolín došlo k nějaké mimořádné události (asi spadla trolej). Křečci v sestavě Martina, Sysel, Zuzka, Petr, Tomáš, Zbyněk, Jaruška a Šéďa čekají na osobní vlak do Děčína. Souprava přijíždí do Kolína se zpožděním, obrací a vydává se zpět. Vlak jede z Kolína přes Lysou nad Labem a Ústí nad Labem až do Děčína. Jaruška měla v plánu v Děčíně přestoupit na osobní vlak do České Kamenice a přespat někde v kopci nad Kamenicí. Každý kilometr, který ujdou ještě v pátek, se jim bude v sobotu hodit, protože trasa je náročná.

Osobní vlak však přijíždí do Děčína se zpožděním 40 minut. Osobní vlak do Rumburka už je pryč, čeká zde místo něj rychlík do České Lípy a Liberce. Ten má ovšem jednu vadu, nejede do České Kamenice. Křečci i přesto nastupují a

↑ *Pravčická brána v dobách, kdy se po ní ještě smělo chodit*



Samé schody



Martina odpočívá na Šaunštejně



Křídelní stěna

popojedou aspoň do 8 km vzdáleného Benešova nad Ploučnicí. Zde zjišťují, že do České Kamenice jede vlak až ve 22 hodin a teď je 20 hodin. Den je sice dlouhý, ale i tak by do České Kamenice dorazili už prakticky za tmy a s hledáním místa na nocleh by byl problém.

„Krizová situace,“ využívá Jaruška aktuální stav ke školení budoucích vedoucích. „Zůstali jste s dětmi neplánovaně na cestě, co budete dělat?“

Shodli se, že je třeba vyhledat místo k noclehu, dokud je ještě vidět. Do České Kamenice dojedou vlakem v sobotu ráno. Teď ještě najít ten nocleh. Zatímco Jaruška a Šéďa s Křečky probírají kritéria nejvhodnějšího místa pro přenocování, Tomáš to pojal poněkud akčněji a vydal se na lov.

„Slečno, prosím vás, kde bychom tady mohli přespát?“ přepadl jednu vyděšenou mladou ženu, která jen pípla, že neví, a urychleně zmizela z dohledu.

Nakonec se jim podařilo najít celkem slušný nocleh na kopci na okraji lesíku nad zahrádkami.

Ráno není příliš stvořené pro spáče. Křecci se buď zimou, odměnou jim je východ slunce nad okolními kopci. Po snídani se vydávají na nádraží a jedou motoráčkem do České Kamenice. Zde vystupují a hned vyrážejí do kopců Svinčými doly. Stoupání je značné. Jaruška vyhláší přestávku a všichni padají vysílením.

„Tady někde jsem chtěla přespát,“ oznamuje a za chvíli zase všechny popohání: „Máme zpoždění!“

Pokračují dále údolím Kamenice přes bývalý Dolský mlýn až na bývalý loupežnický hrad Šaunštejn. Dnes už je to spíše jen skalní vyhlídka, ale pohled do okolí stál za to.

Na Mezní louku dorazili už odpoledne. Bylo teplo a poměrně dusno. Po delším odpočinku pokračovali dál, protože je ještě čekala Pravčická brána, bez které by to nebylo ono.

Cesta vede po úbočí skal nad hlubokým srázem a Tomáš povzbuzuje:

„Koukáme po okolí, hlavně dolů!“

Konečně jsou na místě a zcela vysílení pozorují tu kolosální přírodní památku, na kterou se už z bezpečnostních důvodů nesmí, a tak jen pamětník Šéďa, který zde kdysi byl, shodou



Pravčická brána



Zemřelé turistky pod Pravčickou bránou

okolností také s Průzkumníkem, vypravuje, jak to nahoře vypadalo.

Když se dostatečně pokochali a ubrali něco ze svých zásob, vrátili se zpět na Mezní louku a pokračovali dále k údolí Kamenice. Pak zabočili do lesa. Zde Jaruška naplánovala další nocleh. Blíží se však studená fronta, a proto je potřeba vybudovat přístřešek. Jednalo se o jakýsi igelitový stan, který vznikl přehozením igelitu přes provaz natažený mezi stromy. Na koncích se igelit zatížil kameny a na rozích přivázal ke kolíkům zatlučeným do země. Výhodou této konstrukce je oproti stanu její lehkost. Spojením igelitu vyrobili přístřešek, pod který se vešli všichni.

Noc byla sice mnohem teplejší než ta předešlá, ale také mokřejší. Přešla bouřka provázená vydatným lijákem. Křečci jej přežili celkem v suchu, i když jak kdo. Šéda ráno zjistil, že mu Martina vykopla ven botu a teď v ní má rybníček.

Po snídani sbalili mokré igelity a vydali se do Tiché soutěsky očekávat první pramci. V Kamenici se cosi ráchá a Křečci se dohadují, jestli je to vydra nebo ondatra. Přijíždí první pramice a Křečci ji mají celou pro sebe a náležitě si to užívají. I lodník vypadá, že se dobře vyspal, přestože musí pracovat v neděli.

„Protože je málo vody, já pojedu na lodi a vy za mnou budete plavat,“ hlásí. „Tady je tvrdá voda, takže kdo váží pod 50 kg, může běžet po hladině.“

Okolo nás defilují skály s různými jmény.

„Tamhle před vámi“ ukazuje lodník dopředu a všichni se tam dívají, „jsou vidět opičky. A teď se podívejte do vody,“ všichni se dívají do vody na vlastní obličeje, „a tam uvidíte další opičky.“

Lodník v dobrém rozmaru pokračuje: „A teď se podívejte až nahoru na tu skálu, a když se budete chvíli dívat, tak zjistíte, že vás pěkně bolí za krkem.“

Po projetí Tiché soutěsky následuje přesun do Divoké soutěsky na další pramci. Tady už nejsou sami, ale čeká zde ještě jeden turista. na pozdrav odpovídá úsměvem, z čehož je jasné, že česky nerozumí ani slovo. Nicméně lodník se snaží český výklad trochu doplnit:

„Máme tady ještě jednoho turistu, je to Holanďák, já mu něco řeknu německy, ale neumím to moc.“

A navazuje několika německými slovy. Holanďan kýve hlavou a tváří se chápavě.

Narozdíl od sobotního teplého a dusného počasí je nedělní ráno poměrně chladné a vlhké.



Lodník v Divoké soutěsce, vpravo vše chápající Holanďan



Dammen toilette



Zemdené turistiky v Kolíně

Začalo mrholit. Lodník s tím nemá problém, zvládají prý i mlhu:

„Když je mlha, jezdíme na radar, nebo dáme dopředu tchýni, ta ječí a není problém.“

Po chvíli ukazuje nahoru na skálu.

„Tady nahoře je restaurace, wechselstubbe, peep show, dámské toalety.“

KŘEČCI VE ŠVÝCARSKU

Následuje překlad do němčiny. Mezitím se loď přiblížila k provazu nataženému šikmo přes vodu. Lodník za něj zatáhl a shora se spustil vodopád.

„Dammen toilette,“ komentuje. „Máme plné toalety, teď je odpouštíme,“ dodává na vysvětlenou.

Od Hřenska se blíží další pramice.

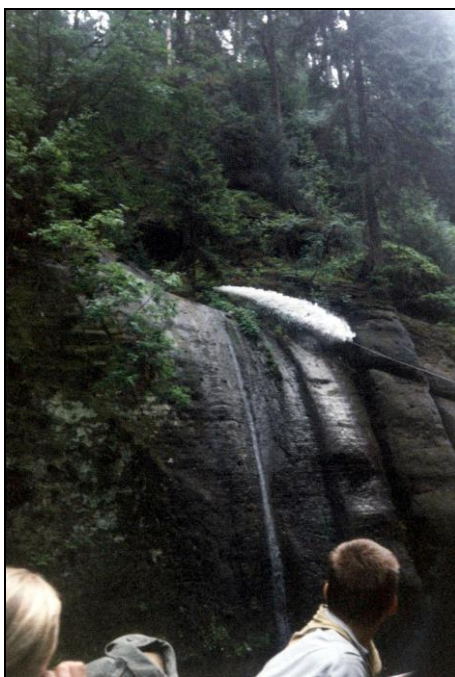
„Proti jede kolega, je to pirát, bere svačiny, nevrací ani sáčky“ varuje lodník.

Dojeli až k jezu přehrazujícímu Divokou soutěsku. Odtud už se musí zase pěšky. Za mírného deště došli do Hřenska, kde počkali na autobus do Děčína.

Na děčínském hlavním nádraží se usadili na 1. nástupišti (tehdy jich tam víc nebylo) a dali se do jídla. Tomáš obědvá přímo na zemi, když tu okolo jede vozík se zavazadly.

„Málem mi přejel konzervu!“ hudruje Tomáš.

Z Děčína je motoráček dovezl do Ústí nad Labem-Střekova a odtud už jeli do Kolína rychlíkem. Únava byla značná, nohy bolely, ale stálo to za to.



Splachovací vodopád v Divoké soutěsce





Výprava bez návratu

Šéda
Semtěš 18. - 20. 9. 1998

První podzimní výpravu 18. až 20. září 1998 pořádala Dáša k nim na chalupu do Semtěše. Někteří zlí jazykové tvrdili, že potřebovala uklidit (to je teď běžné, jedete někam na zájezd a skončíte na brigádě, abyste si vydělali na zpáteční cestu).

V pátek se tedy Průzkumníci sešli v 16:35 na nádraží a odjeli vlakem do Čáslavi a pak autobusem do Semtěše. Zde už na ně čekala chalupa rodu Ozieranců, která připomínala spíše honosné sídlo kulaka střední velikosti. Průzkumníci se zabydli, po večeri si zahráli známou soutěž Kufr (Káťa - Zedníček s knírem byla prostě neodolatelná) a šli spát.

V sobotu se všichni chystali na obhlídku okolí, když tu zjistili, že v noci v chalupě řádil zlodějíček jménem Bublínka a pár věcí si odnesl. Nechal však po sobě dopis, kde napsal, že není zase tak zvrhlý a že dá Průzkumníkům šanci získat své věci zpět. A tak se vydali po jeho stopách, které je po nějaké době zavedly ke Kamennému stolu. Tam se nacházel kromě uloupených věcí i jeho poklad, který si všichni rozdělili.

Večer opět patřil televizním soutěžím. Po včerejším Kufru České Televize se v rámci vyvážednosti dostalo na Riskuj Novy a Carusošou Primy. Dostavil se i Tom, toho času v zeleném,

VÝPRAVA BEZ NÁVRATU

a zúčastnil se Carusošou jako host. Zahrál na kytaru a šlo se spát.

V neděli se Průzkumníci vydali na místní věž, ze které bylo vidět do dalekého okolí. Bylo na ní vidět, že je čerstvě opravená (však je také soukromá).

Odpoledne poté, co Dáša zaopatřila celé hospodářství, různé zvířectvo zejména, se Průzkumníci vydali do Podhořan na autobus. Vede tudy hlavní silnice Čáslav - Chrudim, a tak se Tom chystá si stopnout auto, které by ho přiblížilo jeho zelenému domovu - Benešovu. Chvilí má problémy s orientací a staví se na silnici ve směru na Chrudim, což je na opačnou stranu. Na Šédovo upozornění, že je třeba směřovat na západ a ne na východ, přechází silnici a zanedlouho už se veze k Čáslavi.

Průzkumníci čekají na autobus. Podle jízdního řádu je to rychlíkový spoj z Chrudimi do Prahy. Šéda má neblahé tušení, které se za chvíli potvrdilo. Řidič autobusu odmítl Průzkumníky vzít, protože v rychlíkovém autobusu se smí pouze sedět. A odjel.

Co teď? Nejbližší vlak je až v 10 km vzdálené Čáslavi. Průzkumníci si rázem připadali jako tu-

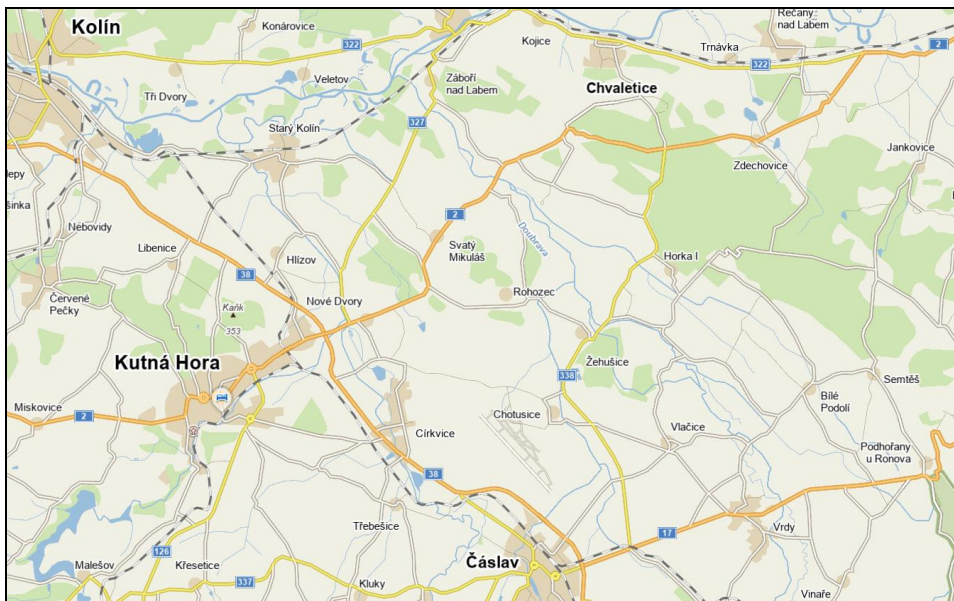
risté zkrachovalé cestovní kanceláře.

Dáša šla žhavit telefon. Dovolala se Kosovi a prosila ho, jestli by nemohl přijet s avíí. Kosův hlas je rozpačitý, avie se opravuje a stojí v Rohozci odstrojená. Nakonec slíbil, že to zařídí.

Jak, to už neřekl, takže Dáša počítala s tím, že pro ně přijede avie. Zavolala ještě Lucii a poprosila ji, aby se stavila u klubovny a řekla rodičům očekávajícím své děti, že přijedou o něco později.

Jaké bylo všeobecné překvapení, když se na silnici objevil Kosa se svou novou octavií a vzápětí ještě jeho kolega Jarda s o něco starším hyundayem. Na 18 lidí poněkud málo. Ti dva to ale neviděli tak tragicky. Jarda naplnil kufr batohy a dovnitř se nasoukalo 9 vedoucích. Kosa octavii šetřil, přece jen byla nová, a tak vzal 7 dětí a do kufru naložil Jarušku a Kátu. Spolu s řidiči tedy bylo v obou vozech po deseti pasažérech. Policisté by se zbláznili.

Naštěstí policie nikde nehlídkovala, a tak oba vozy dorazily bez úhony do Kolína, i když tlumiče hyundaye už ke konci velice hlasitě protestovaly. Byla to vskutku originální doprava a asi by si ji nikdo nechtěl zopakovat.



Mapa prostoru mezi Kolínem a Semtěší



A přece se lyžuje

Šéďa
Gröbming 13. - 17. 12. 2006

„Tento způsob zimy se mi zdá být poněkud nešťastným,“ řekl by klasik. Pravda, v prosinci poněkud předčasné tvrzení, nicméně dnes už víme, že pro zimu 2006 / 2007 zcela oprávněné.

Každopádně prosinec 2006 byl hodně teplý a lyžařská střediska v celé Evropě trpěla nedostatkem sněhu. Nebylo tedy divu, že všichni, kteří se chystali do Rakouska lyžovat, doslova hypnotizovali internet se sněhovým zpravodajstvím z lyžařského střediska ve Schladmingu. Zatímco v Čechách žádný sníh není, středisko Schladming-Planai hlásí, že ve středních a vysokých polohách sníh je a lyžuje se. A když bude nejhůř, ještě je tady Dachstein, ledovec, kde se lyžuje i v létě. Takže můžeme vyrazit.

↑ Lanová dráha na Dachstein s převýšením okolo 1000 m (horní stanice na špičaté skále vlevo nahoře)



Ráno na parkovišti ve Schladmingu

Bryz ráno ještě za tmy přijíždíme na parkoviš-



Sjezdovky na ledovci Dachstein, vpravo ve stínu běžecká dráha

tě ve Schladmingu. Vítá nás horečná aktivita sněžových děl na cílovém svahu, kde se jezdí slalomové závody Světového poháru ve sjezdovém lyžování. Schladming je sice na řadě až někdy v únoru, ale místní neponechávají nic náhodě. Jakmile teplota klesne pod nulu, děla jedou na plný výkon. Tak káže byznys.

Pomalu se rozednívá, probíráme se z dřímoty a chystáme se na svah. Je jasné, že letos určitě nebudeme sjíždět na lyžích až dolů do údolí. Sněžová děla v této nadmořské výšce nad přírodou zatím nevíteží.

Lanovka nás vynáší do výšky 1500 m n. m. Zde už je situace mnohem veselejší. Lanovky sice nejezdí všechny, ale otevřené sjezdovky jsou upravené a bez problémů se lyžuje. A to je přece to, proč jsme tady. Navíc nám přeje počasí. Je jasno a slunce tak akorát změkčuje zmrzlou sjezdovku, takže terén nemá chybu.

Večer se jedeme ubytovat do nám již známého penzionu v Gröbmingu.

Druhý den je opět jasno a my se vydáváme na zdejší ledovec Dachstein. Autobus překonává nejdříve prudké stoupání ze Schladmingu do Ramsau. Ani v tomto vyhlášeném středisku běžeckého lyžování není sníh. Nachází se jen na

skokanském můstku a na běžeckém stadionu, aby se mohly jet aspoň některé závody Světového poháru běžců a sdruženářů.

Autobus stoupá dál až do nadmořské výšky 1700 m, kde je parkoviště u dolní stanice lanovky. Samotná lanovka působí impozantně. Horní stanice se nachází ve výšce 2700 m n. m., takže lanovka překonává kilometrové převýšení, a to bez jediné podpěry. Změna tlaku během několika minut je znát, a tak všichni cestující usilovně polykají, aby se s touto změnou vyrovnali. Někteří u toho připomínají čerstvě vylovené kapry.

Nahoře se ocitáme v jiném světě. Všude kolem sníh a skály. Z vyhlídkové plošiny je nádherný výhled na Alpy. Pro silnější povahy je zde i prosklená podlaha umožňující nerušený pohled do kilometrové hloubky rozkládající se přímo pod vašimi nohama. Ale vraťme se opět nahoru. Uprostřed věnce skal je velká planina, což je vlastní ledovec, a zde se lyžuje. Stojí tu několik vleků, snowboardpark, prý největší v Rakousku, je tu i běžecká trať. Při pohledu na ni však lituju Kateřinu Neumannovou, která zde občas trénovala. Trať totiž představuje různě se klikatící bludiště, takže se motáte pořád na jednom místě. Tedy nic pro normální lidi.

Zajímavé je i to, že brány lyžařských vleků nejsou ukotveny do skály, ale do ledovce. Z toho plyne, že se musí čas od času překotvit. Za hranami ledovce se nachází ještě sedačková lanovka. Sjezdovka se vine dolů mezi skalami, v mapách je značena jako červená. Černá sjezdovka pak vede z druhé strany přímo dolů volným terénem. Tentokrát je ovšem tato sjezdovka ztížená množstvím vykukujících skalisek jindy ukrytých pod několikametrovou vrstvou sněhu. I tak si zde několik lyžařů zvyšuje hladinu adrenalinu a nebyl by to Slon, aby se nepřidál.

Člověk by řekl, že ve výšce bezmála 3 km n. m. mezi holými skalami nic živého nepotká. Opak je ale pravdou. Žije tu hejno kavek. Nikdo neví, čím se živí, nicméně jakmile si sednete a vytáhnete svačinu, už jsou u vás a žadoní.

Vysoká nadmořská výška má ještě jednu záležitost, ale na tu přijdete až nakonec. Stanice lanovky je pochopitelně umístěna na jedné ze skal čnicích nad ledovcem, takže lyžaři po příjezdu lanovkou na vlastní ledovec sjíždějí z malého kopečku. Z toho plyne, že při návratu zpět musíte tento kopeček vyšlapat po svých. A tady



Výhledková plošina s proskleným oknem v podlaže na Dachsteinu



Kavky na svačině u Máčka a Koláče



Vlek na ledovci



Začátek sjezdovky Hauser Kaibling

bývá kámen úrazu. Nevěřili byste, jak rychle vám dojde kyslík.

Nedostatek sněhu se projevuje v tom, že výběr sjezdovek otevřených pro veřejnost je omezený. V provozu je Schladming-Planai a sousední Hauser Kaibling. Pichl nejedzí a na Reiteralmu jsou závody Světového poháru. Flachau také nejedzí. Výběr je tedy jednoduchý a následující den se vydáváme na Hauser Kaibling. Zdejší hlavní sjezdovka začíná přímo na vrcholu ve výšce 1800 m n. m. Je odtud krásný výhled do nezvykle zeleného údolí.

Po počátečním průzkumu nacházíme boční sjezdovku, kde je poměrně málo lidí, pěkný terén a na lanovce se dokonce můžeme opalovat. Prostě téměř jarní idylka, podpořená teplotou vzduchu okolo +10°C ve stínu.

Postupně se objevují ledové plotny, a tak se odpoledne přesouváme na hlavní sjezdovku, která je prudší a ráno byla umrzlá. Teď ale trochu změkla.



Pohled do zeleného údolí

Na Hauser Keiblingu jezdíme i následující den. Ještěr si stěžoval, že mu bylo včera vedro, a tak se na dnešek vyletnil, přestože jsme ho varovali, že se má podle předpovědi zase znatelně ochladit. Nevěřil nám, dobře mu tak.

Dnes je sobota a je to znát na podstatně větším počtu lyžařů. Dokonce se na lanovku stojí fronta.

„To se na to vykašlu, příště pojedu do Rokytnice,“ zlobí se naoko Slon.

Dozvídáme se, že Flachau začalo jezdit, takže se na poslední den vypravujeme tam. Dosud výstavní počasí se trochu kazí, cestou dokonce mírně prší. Nicméně ve Flachau už neprší, dokonce se začíná protrhávat obloha.

Bohužel je znát, že lyžařský areál Flachau je orientován více na východ na rozdíl od severních svahů v okolí Schladmingu. Sníh je měkký, a navíc se v něm objevují i kameny. Když se k tomu připočte ještě nedělní nával nadřazených lyžařů, není divu, že nás takovéhle lyžování nebaví. Máček s Koláčem to po pár sjezdech zaballili a já se přidávám. Jen Slon chce lyžovat až do konce.

My tři sjíždíme dolů, v autobuse se převlékáme a po obědě vyrážíme do městečka na prohlídku. K našemu překvapení se k nám zhruba po hodině přidává i Slon. Po několika sjezdech absolvoval pád, který ho varoval, aby včas přestal.

„Asi už stárnu,“ komentuje.

Večer odjíždíme z Flachau přímo domů. Na-

rozdíl od loňska se žádná kalamita nekoná, takže bez problémů dorážíme do Kolína už v 11 hodin večer.



Máček na sjezdovce Flachau



A takhle jezdí Hermann Mayer, rodák z Flachau